

[Stauning.]

ting. Men en saadan Paragraf kan Rigsdagen fornuftigvis ikke give fra sig, i hvert Fald ikke, naar det drejer sig om Million-interesser for Staten.

Der er i § 9 en Bemyndigelse, som jo ogsaa er af en besynderlig Art, Bemyndigelsen til at optage Kredit eller fast Laan til Indfrielse af Gældsposter. Det vilde ogsaa være ganske enestaaende, om en saadan Paragraf virkelig kunde vedtages i Rigsdagen. Nu hørte jeg ganske vist den højtærede Minister sige, at Optagelse af fast Laan, og det gælder antagelig ogsaa med Hensyn til Kredit, maatte ske ved særlig Lov. Men begge Dele kan jo ikke være rigtigt, højtærede Minister. § 9 er overflødig, hvis Talen er rigtig, og Talen gælder ikke, hvis § 9 skal blive bestaaende. Man kan ikke paa een Gang have en Lov, der bemyndiger Ministeriet til at gøre saadan og saadan, og saa ogsaa sige, at det skal alligevel ske ved særlig Lov.

Jeg maa sige, at jeg forstaar nu nogle dunkle Vendinger i Forelæggelsestalen, som ikke stod mig helt klart, den Dag den blev holdt, og jeg forstaar altsaa ogsaa nu den Ændring angaaende det faste Laan, som er indføjet i § 9, siden vi i Fredags fik Referatet i Landmandsbankudvalget. Jeg forstaar, at Ministeriet har set, at den rene Udskydelse ikke gik an. Lørdagen efter Mødet i Landmandsbankudvalget har virket i den Grad overvældende paa Ministeriet, at noget maatte der gøres. Noget andet og noget nyt maatte der gøres, den rene Udskyden og Tilintetgørelse kunde man alligevel ikke nøjes med.

Men jeg synes unægtelig, at det, man derefter har gjort, er meget dristigt, at Ministeriet har tilkaldt udenlandske Bankfolk til Forhandling om Laan og Aktiekapital uden Konkurrence paa et Tidspunkt, hvor Ministeriet ikke selv har noget Standpunkt, og hvor man ikke aner, hvorledes Rigsdagen vil stille sig til denne Lovgivning. Jeg tror ikke, Landets Anseelse just styrkes ved en Handlemaade som denne. Ingen kan i dette Øjeblik vide, om Rigsdagen vil gennemføre Foranstaltninger af den Art, som man et andet Sted her i Byen sidder og forhandler med fremmede Bankfolk om. Hvad er det dog for en Maade at gaa frem paa! Er denne Fremgangsmaade da ikke i den Grad en Ødelæggelse af Parlamentarismens Anseelse, at man ikke kan ønske sig noget bedre!

Hvad den højtærede Minister sagde om disse Ting, var jo fuldkommen uklart og svævende, og det gælder i lige saa høj

Grad om den anden Side af Laanespørgsmaalet, Dækningspørgsmaalet. Med Hensyn til dette Laanespørgsmaal mener jeg at kunne erindre, at den nuværende Finansminister har erklæret her i Rigsdagen, at Statslaan under ham kun vil blive optaget efter Konkurrence. Men det er jo ikke Mening i disse Dage. Det, der nu foregaar nogle Skridt herfra, er netop en Forhandling, hvor Konkurrencen skal være udelukket, hvor et bestemt Konsortium paa Forhaand skal være sikret et stort Statslaan til Vilkaar, som det selv bestemmer, og som Vederlag skal det give Staten en Del af Aktiekapitalen.

Altsaa, for at faa Aktiekapital til en i Luften frit svævende Bank synes man rede til at sikre bestemte Banker uden Konkurrence et mægtigt Statslaan til Vilkaar, der naturligvis maa indeholde Sikring til de paagældende for et eventuelt Tab af Aktiekapitalen. Har man egentlig overset, hvor dyrt det kan blive? Forstaar man ikke, at de 20 Mill. Kr. Aktiekapital skal dækkes af de danske Borgere gennem Forrentningen af den anden Post, af Statslaanet. Vi er i alt Fald en Del danske Borgere, der forstaar det.

Om Dækningspørgsmaalet, som den højtærede Handelsminister nævnte. Her tror jeg, at Ministeren maa se at finde et Standpunkt, et reelt Standpunkt, inden han forsøger at faa Drøftelser i det fuldkommen tomme Rum. Tilbud om Drøftelse, som Ministeren gav, af noget saa vigtigt, ja, det kan jo da ikke være et Standpunkt for en saa stærk Minister som den nuværende. Han maa jo da have et Standpunkt selv.

Lad os se Ministerens Forslag om Dækning. Der er en Sætning, jeg hørte i 2¹/₂ Aar, da jeg var Minister: Lad os se Ministerens Forslag. Der var aldrig Tale om Forhandling i Blinde. Maa vi bede den stærke Regering om ikke at vige tilbage for at tage Standpunkt til de afgørende Problemer. Lad os se Ministerens Forslag. Hvem skal dække de 150 eller hvor mange Millioner, Statslaanet andrager? Hvem skal dække det, der skal fyldes i Hullet ved Holmens Kanal Nr. 16? Uden om dette Spørgsmaal kommer man ikke i denne Sag, uden om dette Spørgsmaal er der ikke Mulighed for nogen Ordning, der bringer den endelige Løsning, som Ministeriet lovede i Programtalen. Vi giver ikke Laan i Blinde til den nuværende Regering, vi vil vide, hvordan disse Laan skal afvikles. Vi maa have Ministeriets Standpunkt klart: Hvem skal betale disse Laan?